

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **K. L.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem AK Hradec Králové, Haškova 1714/3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2013, čj. OAM-242/ZA-ZA14-K01-2013, t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán vydal dne 21. 10. 2013 rozhodnutí, kterým v souladu s ust. § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu v platném znění, vyslovil nepřipustnost žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, druhým výrokem řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Svým rozhodnutím žalovaný rozhodoval o žádosti žalobkyně a její nezletilé dcery K. K., která v době rozhodování byla posouzena jako státní příslušník Ukrajiny. V mezidobí však došlo k osvědčení státního občanství České republiky u nezletilé žalobkyně K. K., a to

dnem 18. 11. 2013, o čemž zástupce žalobkyň předložil soudu ověřenou fotokopii, současně uvedl, že za nezletilou dceru bere žalobkyně žalobu zpět. Soud pak při jednání dne 14. 4. 2014 vzal usnesením zpětvzetí tohoto návrhu na vědomí, v souladu se zněním ust. § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s. V dalším pak již tedy téhož dne soud jednal pouze o žalobě žalobkyně A), a to K. L..

Žaloba uvádí, že správní orgán nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, nezbytném s ohledem na konkrétní okolnosti případu (tedy porušil ust. §§ 2 a 3 správního řádu, s tím, že žalobkyně splňuje podmínky ust. § 12 b) zákona o azylu, důvody pro zastavení řízení ve věci proto nebyly splněny. V doplnění žaloby se pak uvádí, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť se odpovídajícím způsobem nevypořádalo s obsahem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a skutečnostmi, které žalobkyně uváděla, a to, že v zemi původu byla donucena mafií k prostituci. Žalovaný uváděl, že takové skutečnosti byly žalobkyni známy již při její první žádosti, pokud je neuvedla, žalovaný je nemůže hodnotit jako azylově relevantní nyní. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu však např. v rozhodnutí ze dne 7. 4. 2011 pod čj. 5 Azs 5/2011-58 uvádí, že orgán, posuzující azylovou žádost, musí mít na zřeteli případnou hrozbu závažné újmy na zdraví, hrozící žadateli v okamžiku návratu do země původu, toto má žalovaný řádně posoudit a řádně odůvodnit, a to i v případech, kdy taková skutečnost mohla být uvedena v předcházejících řízeních. Žalovaný však nezkoumal, zda žalobkyni, s ohledem na jí tvrzené skutečnosti, nehrozí pro případ návratu riziko vážné újmy na zdraví, neboť lze předpokládat, že její situace a společenské zařazení se nezmění. Nucení k prostituci by mohlo mít významný vliv na její zdravotní stav a hrozbu vážné újmy na zdraví nelze vyloučit, zejména pro případ, kdy by se nátlaku odmítala podvolit. Žalovaný nevyčkal, zda nezletilá bude shledána občankou ČR, pro tuto situaci by musela i žádost její matky být posouzena v tomto kontextu, zde byl porušen princip hospodárnosti a nebyl řádně zjištěn stav věci, přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu. Žalobkyně z uvedených důvodů navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Z písemného vyjádření správního orgánu ze dne 2. 1. 2014 vyplývá nesouhlas s žalobními námitkami, s odkazem na obsah správního spisu. Žalovaný uvádí, že žalobkyně podala jménem svým a své nezletilé dcery dne 12. 8. 2013 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, uvedla, že do r. 2004 žila na Ukrajině, od té doby pobývala v ČR. Po dobu 4 měsíců v r. 2010 žila v Rakousku, kde žádala o azyl, odtud však byla vrácena do ČR. Ve vlasti neměla kde žít, byla nucena mafiány k prostituci. V ČR má přítele a dcera otce a prarodiče. V r. 2008 podala žalobkyně první žádost o mezinárodní ochranu, za důvod jejího podání označila svoji rodinnou situaci, chce žít v ČR se svým přítelem a otcem dítěte, tento je státním občanem ČR. Čtyři roky zde žila nelegálně a nyní hodlá zlegalizovat takto svůj pobyt. Na Ukrajině nemá kde bydlet a nemá tam žádné zázemí. Správní orgán rozhodnutím ze dne 9. 9. 2009 mezinárodní ochranu neudělil a v soudním přezkumu nebyla žalobkyně úspěšná. Další společnou žádost podala žalobkyně 30. 6. 2011, v průběhu správního řízení uvedla, že měla s přítelem na Ukrajině autonehodu, jejímž účastníkem byl

známý politik, následně jí bylo vyhrožováno policisty a bandity, ze strachu ze země původu odjela, jako další důvod uvedla svůj zdravotní stav a problémy s otcem nezletilé dcery, který ji napadal. Uvedla, že se obrátila na soud, aby dcera měla svého otce zapsaného v rodném listě, pro případ návratu se obává toho, že sice má kde bydlet, ale neví, jak by tam žila, obává se policie a banditů. Žalovaný neudělil mezinárodní ochranu a byl úspěšný i v následném soudním přezkumu. Správní orgán konstatuje, že objektivně v předchozích řízeních posoudil veškeré obavy žalobkyně, včetně jejích důvodů k odchodu z vlasti a její neochoty se tam navrátit, svou argumentaci náležitě podložil veškerými dostupnými informacemi o situaci v zemi, ať již co do obecné situace v oblasti lidských práv, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení celé věci. Žalobkyně a nezletilá dcera nesplňují žádné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany jakéhokoliv typu, toto bylo potvrzeno i rozsudkem příslušného krajského soudu a kasační stížnost byla odmítnuta Nejvyšším správním soudem. Po zhodnocení současně předkládaných důvodů žalobkyně a její nezletilé dcery žalovaný porovnal tyto s důvody, uváděnými v předchozích řízeních a shledal, že nebyly uvedeny žádné nové skutečnosti či zjištění, došlo tak k naplnění podmínek, stanovených ust. § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení bylo proto v souladu s ust. § 25 písm. i) téhož zastaveno. Správní orgán navrhl zamítnutí žaloby.

Při jednání soudu dne 14. 4. 2014 žalobkyně sdělila, že je ve stálém kontaktu s prarodiči nezletilé dcery, kteří žijí v Praze, otec dítěte však neplatí výživné a byla nucena na něho podat oznámení, po kterém s ní přerušil jakýkoliv styk. Rozhodnutí žalovaného nepovažuje za zákonné, je přesvědčena, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany splňuje a trvá na svém původním návrhu, náklady řízení neúčtuje.

Pověřená pracovnice žalovaného zdůraznila, že u žalobkyně se jedná o její třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany, v předchozích řízeních byly její důvody řádně meritorně posouzeny a byly vyhodnoceny negativně. O azyl žalobkyně žádala poprvé po čtyřech letech zdejšího nelegálního pobytu, v tomto směru judikatura NSS jasně konstatuje, že k udělení mezinárodní ochrany musí mít žadatel palčivé, azylově relevantní důvody, též o ochranu musí požádat v určité bezprostřední době, nikoliv po dlouhodobém nelegálním pobytu, navíc poté, co je z uvedeného důvodu ohrožen správním vyhoštěním. Žalobkyně žádala o azyl též v Rakousku, její důvody vedly správní orgán k závěru o účelovosti její žádosti. Poté, co její dceři bylo uděleno státní občanství ČR, je možné řešit její zdejší pobyt v návaznosti na zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, nikoliv prostřednictvím zneužívání azylové procedury, která slouží pro běžence, pociťující důvodné obavy z azylově relevantního pronásledování. Správní orgán odkazuje na ust. § 75 s.ř.s. s tím, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobkyně sdělila, vycházel ze skutkového a právního stavu, doloženého v době rozhodování, navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla přijata žalovaným dne 12. 8. 2013, žalobkyně zde uvedla, že je státním občanem Ukrajiny, téže národnosti. S rodiči není v kontaktu, je svobodná, o ochranu

žádá i jménem své nezletilé dcery K.. Její sourozenci žijí na Ukrajině. V ČR, konkrétně v Praze, žijí prarodiče nezletilé dcery, dále pak v Pardubicích žije druh žalobkyně. Do r. 2004 žila žalobkyně na Ukrajině, v r. 2010 od června do září v Rakousku, jinak v ČR. Je křesťanského vyznání, má SŠ vzdělání, povoláním je kuchařka, pracovala jako prodavačka. K důvodům své žádosti uvedla, že ve vlasti neměla kde žít, byla bezdomovkyně. Musela skončit školu, prodávala chleba, takto se živila dva roky, bydlela po kamarádkách, na nádraží. Seznámila se s člověkem, který jí pomohl, nechal jí udělat pas a půjčil jí peníze na cestu, takže mohla odjet do ČR. Na Ukrajině měla problémy s mafiány, využívali ji a nutili k prostituci, její přítel s nimi měl problémy taky. Nemá se kam vrátit, bojí se, že by přišla o dceru, rodiče o ni nemají zájem a se sourozenci není v žádném kontaktu. Otec dcery bere drogy, bojí se ho, ale stýká se s jejími prarodiči, babička jim hodně pomáhá, pomáhá jí i její přítel. Z uvedených důvodů žádá o humanitární azyl. Součástí správního spisu je znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví genetika, vypracovaný RNDr. Z. S., PhD, konstatující otcovství M. S. ve věci nezletilé dcery žalobkyně, posudek byl vypracován pro Obvodní soud pro Prahu 5. Dne 22. 8. 2013 žalobkyně v rámci pohovoru uvedla, že na zdejší území vstoupila na základě turistického víza na 3 měsíce, zde se jí narodila dcera, na Ukrajinu se nemá kam vrátit. Zde má přítele a prarodiče dcery. Otec dcery prý odjel do zahraničí. Biologický materiál byl pro určení otcovství odebrán prarodičům, 10. 9. by měl proběhnout soud. S přítelem se navštěvuje asi dva roky, žije v Pardubicích. Dcera by měla jít na operaci s pupeční kýlou. Žalobkyně dále uvedla, že důvodem její žádosti je to, aby dcera mohla komunikovat se svými prarodiči a případně s otcem, má dobrý vztah i s přítelem žalobkyně, na Ukrajině nikoho nemají. Z žádostí a provedených pohovorů s žalobkyní z dřívějších řízení (tyto doklady jsou součástí správního spisu) soud zjistil, že v prvním řízení v r. 2008 žalobkyně uváděla jako důvod své žádosti o azyl to, že zde chce žít se svým dítětem a druhem a protože ji matka na Ukrajině odhlásila z bytu, nemá se kam vrátit. V průběhu druhého řízení v r. 2011 pak uváděla, že z Ukrajiny odjela, neboť měli s přítelem autonehodu, jejímž účastníkem byl pozdější starosta, v jejich autě našli drogy a nakonec našli přítele mrtvého, obávala se banditů, kteří zapálili jejich dům.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem o azylu i správním řádem, soud nezjistil ani žádné vady řízení.

Z ust. § 10 a) písm. e) zákona o azylu v platném znění vyplývá, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

V ust. § 25 písm. i) zákona o azylu se pak uvádí, že řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

V daném případě je soud přesvědčen, že správní orgán řádně přijal žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, kterou uplatnila jako třetí žádost v České republice. Žádost podala žalobkyně jménem svým a své nezletilé dcery. Soud je přesvědčen, že argumentace žalobkyně, uplatněná žalobou, nemůže obstát, neboť uváděný důvod, že byla ve vlasti nucena mafií k prostituci, měla možnost uplatnit za deset let svého pobytu v ČR, minimálně při předchozích dvou žádostech, o nichž bylo rozhodováno podle ust. §§ 12 – 14b) zákona o azylu. To, že tak neučinila, nemůže být dáno za vinu správnímu orgánu, neboť v daném případě je zjevné, že se nejedná o skutečnosti, které má na mysli ust. § 10 a) písm. e) tohoto zákona – tedy, že jde o skutečnosti, které nebyly bez jejího zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně ukončených řízeních. Skutečnosti, které žalobkyně uvádí již od r. 2008, jsou účelové, vždy za účelem legalizace zdejšího pobytu. Je patrné, že o mezinárodní ochranu požádala žalobkyně po delším nelegálním pobytu na zdejším území, v době, kdy jí hrozilo vyhoštění z ČR. Na takovou situaci dopadá např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, učiněné pod sp. zn. 4 Azs 129/2005-54. Její třetí žádost byla oprávněně posouzena jako nepřijatelná podle § 10 a) písm. e) zákona o azylu, je potřebné vidět, že správní orgán se v předchozích řízeních seriózně meritorně vypořádal jak s jí uváděnými důvody odjezdu z Ukrajiny, tak i s neexistencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Nezákonný postup žalovaného nezjistily ani soudní přezkumy správnosti jeho rozhodnutí. Vyslovení nepřijatelnosti žádosti bylo v daném případě zcela na místě, následně pak žalovanému nezbylo, než využít ust. § 25 písm. i) zákona o azylu a řízení zastavit, a to z důvodu nepřijatelnosti žádosti žalobkyně. Námitky žalobkyně soud vyhodnotil jako nedůvodné, proto žalobu zamítl, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, náhradu nákladů řízení nežádala, ve věci úspěšný žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení neúčtoval, soud proto rozhodl, v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Náklady právního zastoupení žalobkyně byly přiznány samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 14. dubna 2014

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně